

Gyökeres Emese: Még nem...

Még nem lehet az, hogy a fájdalom átjárjon.
Hogy ennyi baj után is csak a vihar várjon.
Szeretném látni a köd mögött rejlő eget,
Szeretném látni, ahogy reám lenevet.

Mert oly sok vizsályt átlépve, mint a szárnya vesztett madár,
Zuhanni kezdek egyre jobban s már messze a határ.
Még nem hiszek abban, hogy nekem ez a sorsom.
Még nem hagyhatom, hogy egy rossz szó bármit is elrontson.

Még nem akarom hallani, hogy ennyi volt, vége.
Még nem lehet így, hiszen annyit küzdöttem érte.
S, mint földre hullott levél, most hever lelkem magányban,
Mint idegen, ki nem leli helyét a világban.

Behunyom szemem s engedem szívemet szállni,
Még nem, még nem akarok ettől az érzéstől megválni.
Hisz annyi átsírt éjjel mit ért volna el,
Ha őszinte kérdésekre senki nem felel.

E kérdés bennem örökre megmarad;
"Miért nem tudod elfogadni önmagad?"
Hiszem, hogy egyszer majd láthatom a napsugarat,
Mely, mint rivaldafény világítja be utamat.

Addig is maradok reménye vesztett utazó,
De már hiszem, hogy mindezt megváltoztatni elég egy szó.